

Talen var om en gennemgaaende, til en længere Bestaaen udarbejdet Omlægning af samtlige Kredse, men den er aabenbart temmelig betydningsløs ved et Forslag, der kun betegner sig selv som indeholdende Forandringer ved enkelte Kredse, der frembyde de værste Uretfærdigheder, indtil Enighed kan opnaas om en fastere endelig Ordning. Landstingets Forslag kan ikke bedømmes fra et eller andet principielt Standpunkt, det er af mere praktisk Bestaaen og maa ses i Forhold til den bestaaende Ordning af Folketingskredsene og den værende politiske Tilstand.

Det skal dernæst fastholdes, at det omhandlede Forslag er kommet til Folketinget som et Mæglingsforslag, der er tiltraadt af Medlemmer saa vel fra Højre som fra Venstre, og at det ikke er et Ultimatum, men melber sig som et ved Forhandling mellem Partiernes og ved gensidig Imødekommelse tilvejebragt Grundlag for en yderligere Forhandling. Det er med dette Karaktermærke, at Forslaget tiltrædes af nærværende Mindretal, efter som det skønnes, at der ifkun kan ventes et frugtbart Udbytte, naar et tilstrækkeligt Flertal i begge Ting enes om at opgive Særstandspunkter og forhandle paa Grundlag af, at Forlig saavidt muligt skal staves tilveje ved imødekommende Indrømmelser fra alle Sider. Mindretallet vil derfor ikke lægge Skjul paa, at det betragter forfælske Ændringer i Landstingets Mæglingsforslag som mulige eller endog som tilraadelige. Men paa Sagens nuværende Standpunkt finde vi ingen Anledning til at udforme eller kun antyde saadanne. Tidspunktet herfor vil først praktisk foreligge, naar det maatte vise sig, at et Flertal i Folketinget er villigt til at tage Landstingsforslaget som Udgangspunkt for yderligere udsævnende Forhandlinger.

Idet Mindretallet derfor forbeholder sig sin endelige Stilling i denne Sag, indskrænker det sig indtil videre til at indstille til Folketinget, at Landstingets Forslag vedtages uforandret ved Sagens 2den Behandling.

Et Mindretal (Beth-Espensen) kan i det væsentlige slutte sig til Flertallets Kritik af saa vel det foreliggende, som af det oprindelige Regeringsforslag. Det forekommer imidlertid Mindretallet noget selvmodsigende, naar Flertallet efter en temmelig skarp Kritik af Regeringsforslaget erklaerer sig tilfreds med det Forslag, som et Udvalgsslertal fremkom med i Samlingen 1891—92. Det forekommer nemlig Mindretallet, at de to Forslag i det store og hele ere 2 Men af et Stykke. Mindretallet skønner ikke rettere, end at saa vel Regeringens, som Udvalgsslertallets Forslag om mulig i endnu ringere Grad end det fra Landstinget oversendte Forslag tilfredsstiller almindelige Retfærdigheds-Hensyn eller opfylder Grundlovens Bud. Naar Flertallet udtaler i Betænkningen, at „ved den nuværende Fordeling af Valgkredsene var det i 1849 Tanken at give saa vidt mulig enhver Vælger lige stor Indflydelse paa Valget af sin Repræsentant, og tillige at lette ham Afgangen til at udøve sin Valgret ved at give Kredse med en spredt Befolkning et mindre Folketal end dem med en tæt“, da kan Mindretallet fuldt ud slutte sig til denne Grundlovsforstaaelse; men man forstaar da ikke, hvorledes Flertallet med en saadan Grundlovsopfattelse kan slutte sig til et Forslag, der faktisk giver den allertættest befolkede Del af Landet, nemlig Kjøbenhavn, flere Kredse i Forhold til Vælgerantallet end det øvrige Land, eller, hvad der er det samme, sætter Gennemsnitsantallet af Vælgere i de kjøbenhavnske Kredse lavere end Gennemsnitsantallet af Vælgere i de thndt befolkede Landkredse. Hvis enten Regeringens eller Udvalgsslertallets Forslag blev til Lov, da vilde det faktisk Forhold være dette, at medens de kjøbenhavnske Kredse kun vilde faa et Gennemsnitsantal af ca. 2,400 Vælgere, vilde Kredsene i det øvrige Land faa et Vælgerantal af i Gennemsnit ca. 2,700. Mindretallet skal ikke komme ind paa en Kritik af Flertalsforslagets Detailler, ligesom man ikke skal blande sig i Striden